

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationum evangelicarum volumen tripartitum

Creidius, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-122776](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122776)

mo, quo mediante consequi possumus, quicquid nobis ad sustentationem hujus & consecutionem futuræ vitæ salubre & necessarium est. Nam propè est Dominus invocantibus eum, & facit voluntatem timentium se, inquit David Ps. 145. v. 18. 19.

De Secundo.

Quia regerere poterant Apostoli, se esse indignos vel etiam rudes, & non calle-
re artem orandi, Christus promittit ipsis

1. *Spiritus Sancti presentiam*. Hæc per proverbialiter locutus sum vobis, inquit, non quod verba Christi in se obscura fuerint, sed ex sensu discipulorum, qui ob ruditatem suam ea intelligere non poterant, ideoque proverbialiter esse reputabant. Veniet autem tempus, cum non amplius in proverbialibus vobis loquar, sed palam &c. Quibus verbis respicit (1.) ad tempus, quo cum Apostolis post resurrectionem suam conversatus est, Act. 1. vers. 3. & intelligentiam ipsis aperuit, Luc. 24. v. 31. (2.) ad tempus visibilis effusionis Sp. S. in die Pentecostes, qui Apostolis omnia explicaturus, eosque tanquam Spiritus gratiæ & precum informaturus erat, quomodo in nomine & fiducia Christi rectè orare debeant, Zach. 12. v. 10.

Hæc est insignis consolatio pro timidis & perturbatis conscientis, quando sibi ex instinctu Diaboli imaginantur, se indignos esse, ut accedant precibus suis ad Deum, qui sit ignis consumens, Deut. 4. vers. 24. & peccatores non audiat, Joh. 9. v. 31. Spiritus S. adjuvat infirmitatem nostram, & Spiritui nostro testimonium perhibet, licet naturam filii iræ Eph. 2. v. 3. à Deo separati per peccatum, Esa. 59. vers. 2. quod tamen per Christum facti sumus filii Dei & hæredes regni cælorum, Rom. 8. v. 17. Impossibile

igitur est, quod à Deo efficitur, in nobis, à Deo repudiari. Accedamus igitur cum fiducia ad thronum gratiæ, ut misericordiam consequamur, & gratiam inveniamus in auxilium opportunum, Ebr. 4. v. 16.

2. *Dei Patris clementiam*, vers. 26. 27. Non dico vobis, inquit, quod ego rogaturus sum Patrem pro vobis, ipse enim Pater amat vos. Quibus verbis officium suum mediatorium non tollit, sed paulò post finitâ hæc concione denuò confirmat Joh. 17. v. 20. quin & semper adhuc vivit, ut interpellat pro nobis, Ebr. 7. v. 25. Scopus igitur Christi est plenâ fiduciâ discipulos suos animare, ut sciant, Deum non esse iratum iudicem, ad quem non audeant precibus suis accedere, sed benignissimum Patrem, qui ex animo ipsis bene cupiat, Ps. 103. v. 13.

Misericordia illa adhuc durat, & tanta est, quantus ipse Deus est, Sir. 2. v. 22. quâ cogitur quasi, ut preces nostras exaudiat, Of. 11. v. 8. Expende quæso imaginem cordis materni, 1. Reg. 3. v. 26. & paterni, Luc. 15. v. 20. & firmiter statue eodem modo ex paterno & materno corde Deum erga te affectum esse, Esa. 49. v. 15. Luc. 11. v. 11. 12. 13.

3. *Meriti sui efficientiam*. Pater amat vos, inquit Christus, quia vos amastis me, & credidistis, quod à Deo exiverim, exivi à Patre, &c.

Quo brevi aphorismo personam & officium suum eleganter complectitur. Nam à Patre exivit, & venit in mundum per incarnationem suam, dum humanam naturam assumpsit, ut in illa & per illam moriendo & patiendo redemptionis nostræ mysterium perficeret, quo absoluto iterum ad Patrem divertit, ascendendo ad cælos, & ad dextram Patris confidendo, mundumque corporali & terrena conversatione depositâ
reli-

reliquit. Interim nobiscum est & manet illocaliter & invisibiliter præsentia merè divinâ carni per & propter unionem personalem communicata, omnibus diebus usque ad consummationem seculi, Matth. 28. vers. 20.

Hoc meritum Christi si quis fundamentum ponit suarum precum, non est, quod de exauditione dubitet. Nam Pater amat filium, Joh. 5. vers. 20. & quicquid petimus in nomine ejus obtinere possumus, 1. Joh. 5. v. 14. Est enim advocatus noster apud Patrem, 1. Joh. 2. v. 1. Ebr. 9. vers. 24. per quem habemus fiduciam & accessum in confidentia per fidem ipsius, Eph. 3. v. 12.

De Tertio.

Superest discipulorum aspiciatio, v. 29. 30. quæ est

1. *Præsumptuosa.* Quia enim paulò antè Dominus ruditatem & ignorantiam eorum redarguerat, propterea quod verba ejus videbantur ipsis ænigmata, jam ad amolendam suspicionem istam verborum Christi intelligentiam præsumptuosè jaçant. Ecce, inquit, nunc apertè loqueris, nec similitudinem ullam dicis. Sed die sequente, cum Christus in hortu caperetur, experientia docuit, quàm frigida fuerit ipsorum confessio, dum aufugerunt omnes, & Christum solum reliquerunt, quod v. 23. seq. ipsis prædixerat.

Caveamus igitur præsumptionem, & non confidamus in propriis viribus sed operemur potiùs salutem nostram in timore & tremore, Phil. 2. vers. 12. & qui stat, videat ne cadat, 1. Cor. 10. v. 12.

2. *Religiosa.* Tribuunt enim Christo,

1. *Scientia universalitatem.* Nunc scimus, inquit, quod scis omnia, nec opus est tibi, ut quis te interroget. Quæ certè egregia de majestate Christo secundum carnem communicatâ, est confessio. Nam omnia scire non est *ὅλη ἀνθρώπου*, sed Dei proprium, qui *καὶ ἀποθνήσκει* dicitur 1. Reg. 8. v. 39. & fines mundi intuetur, imò omnia quæ sub cælo sunt, Job. 28. v. 24. Quia igitur de Christo dicunt Apostoli, quod omnia sciat, nec ullius informatione indigeat, Deitatem ejus astruunt contra Arianos, & communicationem majestatis infinitæ contra Calvinianos. Nam super virgam de radice Jesse requievit Spiritus scientiæ & sapientiæ, Esa. 11. vers. 2. & in Christo secundum carnem absconditi sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ, Coloss. 2. vers. 3. nam divina natura est æterna & substantialis Patris sapientia, Prov. 8. vers. 1. Sap. 9. v. 9.

Hæc doctrina consolatione plena est. Si enim Christus Salvator noster scit omnia, miseriam etiam & afflictionem nostram sciet, Pl. 10. v. 14. & non dabit nos tentari supra id quod possumus, sed *ἐκ βασιμ* monstrabit, ut sufferre possimus, 1. Corinth. 10. vers. 13.

2. *Officii sublimitatem*, quod à Deo exiverit, verus nempe Salvator mundi, quod contra Judæos observandum est, qui Messiam illum obstinatè repudiant, & alium expectant, sed frustra. Jam dudum enim exivit à Patre, ut cum Andrea gaudere & dicere possimus: Invenimus Messiam, Johan.

1. v. 41. Cui sit laus & benedictio
in sempiterna secula,
Amen.